

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

25 de minciuni pe care cei de peste 20 de ani nu trebuie sa le mai creada

Autor: Angone, Paul
Editura: LIFE PUBLISHERS
Cod de bare: 9786068915289

URL produs:

<https://librariaonline.ro/carte/25-de-minciuni-pe-care-cei-de-pest-20-de-ani-nu-trebuie-sa-le-mai-creada-paul-angone-life-publishers-p10196419>

Descriere produs

„Vei iubi aceasta carte” - Jonathan Pokluda, autorul cartii outdated si al bestseller-ului welcome to adulting

La douazeci de ani iti stabilesti cursul vietii. Este palpitant, dar in acelasi timp infricosator. Criza din primul sfert de viata e reala! Nu ai vrea sa te uiti in urma peste cativa ani si sa realizezi ca ai ajuns undeva unde nu intentionai de fapt.

Cum rezisti minciunilor, jumatatilor de adevar si presupunerilor care te asalteaza in continuu din articole, postari pe retelele sociale si din partea prietenilor bine intentionati si a familiei? Cum gasesti ceva real, ceva adevarat, ceva ce are scop si sens? Cum iti gestionezi anii decisivi din viata ta?

Amuzanta, vulnerabila si la subiect, aceasta carte bazata pe diferite istorisiri expune minciunile care iti pot distrage atentia de la fericirea actuala si de la impactul viitor, apoi iti arata cum sa inlocuiesti acele minciuni cu adevarul - ca poti trai o viata cu un scop, poti castiga un salariu bun, poti lasa o mostenire in urma ta si poti sa te si distrezi facand toate aceste lucruri.

„nu pot sa nu recomand suficient aceasta carte. Paul angone dezvaluie atat de mult adevar in aceasta carte, pentru a comba...

„Vei iubi această carte! Paul oferă sfaturi reale de combatere a celor mai mari minciuni pe care tinerii de douăzeci de ani le cred. El le sugerează pași practici de acțiune cu ajutorul unor povești fermecătoare și captivante. Nu vei putea să o lași din mână. El îți inspiră cititorii să pună întrebări dificile și să vadă cât de mult se regăsesc în lumea aceasta. Dacă dai de această carte, cumpără două și dă un exemplar altcuiva. Va fi de mare ajutor oricui o citește.”

Jonathan Pokluda, autor

„Din perspectiva unuia care a crezut multe minciuni la vârsta de douăzeci de ani, nu pot să recomand suficient această carte. Paul Angone dezvăluie atât de mult adevăr în această carte, pentru a combate minciunile care ne distrug viața și relațiile și care ne țin prizonieri, împiedicându-ne să ne folosim darurile și talentele pentru a schimba lumea.”

Crystal Paine, autoare de bestseller conform *New York Times*,
antreprenoare și podcaster

„Viața e derutantă, mai ales între douăzeci și treizeci de ani. Această carte te scoate din întuneric și te duce în cea mai înfloritoare decadă din viața ta. Este o lectură obligatorie pentru orice tânăr care are peste douăzeci de ani, dar și pentru profesorii, prietenii și părinții celor care nu vor să își irosească viața.”

Jeff Goins, autor de bestseller

„«Miracolele favorizează progresul», spune Paul Angone în 25 de minciuni. Această carte te ajută să scapi de toate bagajele nefolositoare care îți taie avântul. Vârsta de douăzeci de ani reprezintă o cărămidă crucială la fundația vieții noastre, dar pentru mulți dintre noi e plină de nesiguranță și agitație. În loc să găsim stabilitatea pe care o căutăm cu disperare, parcă am călca chiar pe falia plăcilor tectonice care declanșează un cutremur după altul. O altă capodoperă a sa — sau „mici accidente fericite” — în care Paul își pune amprenta istețimii, curajului, pasiunii și încredinței pentru a ne descoperi încă 25 de secrete noi: cele mai mari minciuni care ne trag în spate nu sunt decât niște tigri de hârtie care așteaptă să fie demascați.”

Jenny Blake, autoare

„Tocmai când crezi că ți-ai pus viața în ordine, lumea întreagă se întoarce cu susul în jos și îți dai seama cât de tânăr și de picat din lună ești (doar eu?). Paul demontează sfaturile jalnice pe care le vezi lângă fotografiile cu plaje cu nisip alb de pe Instagram și înăbușă minciunile, temerile și nesiguranțele pe care nici nu eram conștientă că le aveam. E lectura perfectă pentru oricine așteaptă să împlinească treizeci de ani, de parcă ar fi termenul limită când poți deveni un adult „adevărat”. Dacă ar fi să aleg o minciună „preferată”, care reușește să mă păcălească, este cea cu nr. 4!”

Heath și Alyssa Padgett, autori și realizatori de emisiuni

„Aceasta e cartea pe care mi-aș fi dorit să o citesc la douăzeci de ani. Este plină de speranță. Este o sursă de inspirație. În plus, este încărcată de învățături strategice pentru o viață plină de reușite și semnificație. Dacă treci prin criza de la douăzeci de ani și ai nevoie de un mic imbold, aceasta este cartea pe care ar trebui să o citească toți tinerii adulți.”

Jon Acuff, autor de bestseller

„Îmi place că în această carte Paul pune accent pe rațiune și pe poveștile pe care ni le spunem singuri la douăzeci de ani. Acestea se bazează deseori pe acuzații nefondate, iar Paul explică extraordinar de bine cum putem trece de la „ceea ce simțim că ar trebui să facem în viață” la „cine ar trebui să fim”. Este cu adevărat un ghid extraordinar pentru oricine se simte în impas.”

Tayo Rockson, autor

25 DE MINCIUNI PE CARE CEI DE PESTE 20 DE ANI NU TREBUIE SĂ LE MAI CREADĂ

Cum să ieși din impas și să îți iei
în propriile mâini 10 ani din viață

PAUL ANGONE

ORADEA
2022

Originally published in English under the title: *25 lies twentysomethings need to stop believing: how to get unstuck and own your defining decade*

Copyright © 2021 by Paul Angone

By Baker Books, a division of Baker Publishing Group,

PO Box 6287, Grand Rapids, MI, 49516-6287 U.S.A.

www.bakerbooks.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2022 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel. 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Narcisa Țiulete*

Editarea: *Livia – Daniela Morar*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGONE, PAUL

25 de minciuni pe care cei de peste 20 ani nu trebuie să le mai creadă: cum să ieși din impas și să îți iei în propriile mâini 10 ani din viață / Paul Angone – Oradea : Life Publishers, 2022

ISBN 978-606-8915-28-9

159.9

Romanian Edition.

Printed in Romania

Fiicei mele, Jlynn Joy.
Să îți fie viața plină de adevăr, înțelepciune
și bucurie molipsitoare.

Cuprins

	Introducere: Afară pe balustradă	9
Minciuna ##1	Succesul vine de la sine	17
Minciuna ##2	Sunt o ființă incompetentă care este incapabilă să facă lucruri pe care cei mai capabili oameni le pot face // cu alte cuvinte, sunt un fraier	25
Minciuna ##3	Eu sunt singurul care are probleme	29
Minciuna ##4	Mi-am ratat șansa	35
Minciuna ##5	Nimic nu contează	43
Minciuna ##6	Dragostea e tot ce-ți trebuie	49
Minciuna ##7	Mai bine iau ce e al meu	57
Minciuna ##8	Merit să fiu fericit	63
Minciuna ##9	Toți se descurcă mai bine decât mine	69
Minciuna ##10	Nu sunt destul de bun	77
Minciuna ##11	Trebuie să stau mereu conectat	81
Minciuna ##12	Trăiești doar o dată	91
Minciuna ##13	Sunt un ratat	95
Minciuna ##14	Viața mea nu arată cum ar fi trebuit	103
Minciuna ##15	Nostalgia	107
Minciuna ##16	Dar am muncit din greu	111
Minciuna ##17	Nu am timp	119
Minciuna ##18	Dumnezeu, sau universul, sunt împotriva mea	123
Minciuna ##19	Nimic bun nu poate ieși din asta	127
Minciuna ##20	Găsirea valorii personale în „ceea ce consideră valoros rețelele sociale”	133

Minciuna #21	Sunt bine informat	137
Minciuna #22	Trebuie să fie perfect	147
Minciuna #23	Dacă nu merge?	155
Minciuna #24	A-mi urma visul poate părea atractiv	159
Minciuna #25	Tăcerea trebuie umplută cu gălăgie	169
	Ultimul capitol	177
	Capitol final, chiar final	181
	Mii de mulțumiri	185
	Note	189

INTRODUCERE

Afară, pe balustradă

De unde se aud strigătele? Mă întorc spre soția mea în timp ce opresc filmul care rula târziu în noapte pe Netflix.

– Parcă se aude de pe balconul nostru. Soția mea aruncă o privire spre dormitorului copiilor noștri mici, sperând ca zgomotul să nu îi trezească.

Locuim în San Diego, într-un bloc, împreună cu alte familii tinere și pensionari. Nu e ceva obișnuit să auzi țipete și strigăte la 10:30 seara. Ieșim în balconul nostru de la etajul doi ca să vedem de unde vine agitația. Într-o clipă, ne trezim într-o situație de viață și de moarte cum nu am mai fost niciodată.

Pe diagonală, deasupra noastră, în apartamentul de la etajul trei, pe partea stângă, vecinul nostru stă în picioare pe balustrada balconului îngustă cât o bârnă. Sub ea sunt doi polițiști. Un alt polițist e în pragul ușii de la balcon. Dacă ar fi să cadă, distanța fie l-ar ucide, fie i-ar rupe toate oasele.

Vecinul nostru urlă frenetic că vrea să sară. Din schimbul de strigăte, ne dăm seama că poliția venise din cauză că vecinul făcuse ceva.

Vecinul nostru spune că n-a greșit cu nimic.

Strigătele și țipetele escaladează în timp ce vecinul nostru strigă că nu e înarmat, prin urmare polițistul nu ar trebui să îl amenințe cu arma.

Apoi, vecinul nostru, uimitor, făcând echilibristică pe balustradă, se dezbracă până la chiloți ca să arate că nu e înarmat și aruncă totul pe stradă.

E aproape în pielea goală. Oare fiindcă vrea să plece de pe lumea asta în același mod în care a venit? De asta încep să mă tem.

Iată-mă la vreo șase metri distanță de vecinul meu. Îl văd și mă vede. Ne-am salutat de câteva ori în timp ce își plimba câinele, dar nu știu cum îl cheamă. Îmi vine să îmi dau palme că nu știu cum îl cheamă. Polițiștii au blocat toată zona. În afară de poliție, sunt singura persoană cu care poate vorbi. Dintr-un anumit motiv, polițiștii mă lasă să asist.

În timp ce nebunia și disperarea cresc valuri-valuri, trăiesc momente în care îmi sare inima din piept când îi văd picioarele atârându-i pe margine. Sunt momentele în care se uită în jos și nu zice nimic. Sunt clipe care par o veșnicie.

Schimbul de negocieri nu merge bine. Mă întreb dacă ar trebui să mă strecor înăuntru. Mă gândesc că, oficial, nu trebuie să îmi bag nasul în treburile poliției. Mă întreb dacă nu încurc mai rău. Dacă mi se adresează, iar eu zic ceva greșit?

Ce să fac? Să mă întorc la filmul nostru de pe Netflix și să dau volumul mai mare? Cum să *nu* stau acolo? Măcar să poată vorbi cu cineva care nu e polițist. E rolul meu să fiu aici. Sau, cel puțin, asta îmi spun în timp ce, pe de altă parte, îmi repet să intru în casă și să las storurile.

În timp ce furia vecinului devine jale, simt că sunt spectatorul speranțelor, eșecurilor și temerilor lui.

Mă rog ca cele două fete ale mele să nu se trezească să vadă așa ceva. Mă rog pentru vecinul de pe balustradă. Mă rog să pot spune ceva. Stau cu orele, încercând să formulez un răspuns, o expresie magică în capul meu, în cazul în care aduce vorba despre mine. Dar nu îmi vine nimic în minte.

Câte minciuni a crezut acest om despre viața, scopul, relațiile, copilăria lui care l-au adus în acest moment, în care un pas înainte nu înseamnă progres, ci moarte? Cum să am un cuvânt de spus în viața lui? Ce ar trebui să spun?

Și apoi se întâmplă.

Vă voi spune restul poveștii un pic mai târziu.

Minciuni, balustrada și pierderea vederii

De ce am început o carte despre „minciunile pe care le credem la 20 de ani” cu povestea apăsătoare despre vecinul meu de pe balustradă?

Cu toții întâlnim persoane care sunt, cumva, pe balustradă, în situații mai puțin dramatice sau evidente. Cu toții ne intersectăm cu oameni care se simt fără rost și singuri.

Uneori acea persoană suntem noi.

Știu că am fost pe o balustradă metaforică în anumite momente din viața mea, fără să îmi doresc să sar, dar și fără să știu cum să intru înapoi în casă. M-am simțit prins în ghearele neputinței care îți spune că nu ai variante. Că nu ai scăpare. Că până aici ți-a fost. Atât a ținut firul vieții.

Pe la 25 de ani, mă afundam din ce în ce mai mult. Nu mai știam nimic din ce crezusem că stăpâneam bine. Măcar străfundul gropii era solid. Măcar de acolo nu puteam să o iau decât în sus, nu-i așa?

Cu toate acestea, în timp ce mă afundam, m-am lovit de o balustradă. A fost o balustradă a harului. Atunci nu am simțit-o așa. Am simțit ceva tare, pe care eu zăceam zdrobit. Stând întins pe balustrada aceea, știam că minciunile mă aduseseră acolo. Roadele acelor minciuni erau ca o banană veche de trei săptămâni de care dai pe bancheta din spate a mașinii – neagră și lipicioasă, mirosind cumplit.

Pe balustradă am stat în fața unei decizii. Mă rostogolesc și mă las în cădere liberă, agățat de aceste minciuni ca de niște parașute de plastic, rupte? Sau mă scutur de toate acele pungi? Îmi eliberez mâinile? Îmi încep ascensiunea lungă și anevoioasă înspre adevăr – orice sau oriunde ar fi el?

Am ales să mă cațăr înapoi spre adevăr. Încă sunt în urcare. Este călătoria din ultimii zece ani în care am studiat, am cercetat și am scris *101 Secrets for Your Twenties* (101 secrete ale vârstei de 20 de ani), *All Groan Up* (Matur din cap până-n picioare), și *101 Questions You Need to Ask in Your Twenties* (101 întrebări pe care să le adresezi la 20 de ani).

Și acum cred că vârsta de 20-30 de ani e crucială în viața noastră. Așadar, de ce o carte despre minciunile pe care le credem la 20 și chiar la 30 de ani? Ei bine, dacă nu începem de aici, cum ajungem la adevăr, cum punem bazele în aceste decade definitorii din viața noastră?

Minciunile sunt periculoase. Mai ales când nu le vedem ca atare.

Pericolul minciunilor

Cele mai periculoase minciuni sunt cele pe care le considerăm adevăruri.

O minciună cunoscută este inofensivă. Ca un leu în cușcă, la zoo. Știm ce rău poate face, dar e în spatele sticlei. Deși se uită la noi și ne vede ca pe un prânz, nu ne poate face rău (sau, cel puțin, sperăm că sticla care îl înconjoară e la fel de tare cum se spune).

Nu, minciunile care trăiesc cu noi, dar pe care nu le vedem ca pe niște minciuni – acelea ne mutilează spiritual, emoțional, mintal și psihic. Este leul pe care îl invităm în casele noastre, crezând că timpul petrecut la zoo l-a descotorosit de impulsul său de a mânca oameni. Apoi aflăm șocați că ar vrea să ne devoreze pe noi, nu bucățile de porc pe care i le-am servit la prânz pe farfurie.

Trăim sub tirania neadevărului. Falsitatea principală este minciuna că suntem dedicați total adevărului.

—Thomas Merton

Minciunile cu care trăim sunt cele care ne vor distruge casa.

Aceste minciuni ne vor neliniști casele și inimile. Prea mulți am invitat prea multe minciuni în casele noastre. Prea mulți lei dau târcoale pe holurile noastre și ne mirăm că nu putem dormi.

Când mulți devin unul

Aceste minciuni nu sunt la fel de evidente ca leii pe care îi primim în casă. Poate fi un obicei prost și ne-am convins că nu este mare scofală. Totuși, de zile și luni picură în casa noastră ca un

robinet defect pe care nu avem timpul sau energia să îl reparăm. Minciuna continuă să picure. Până să ne dăm seama ce pagube a făcut, deformează totul în jurul ei și se face mucegai negru.

Sau poate că minciuna începe să facă parte din noi, ca o grefă de piele, și nu mai reușim să distingem pielea noastră de impostor. Acestea sunt minciunile care mă preocupă. Acestea sunt minciunile pe care trebuie să le demascăm și să le îndepărtăm. Nu le putem permite să ne prade fără milă mințile și inimile și să își facă culcuș în ele.

Aceste minciuni așteaptă să radă identitatea, puterea, empatia, speranța și scopurile noastre și să le facă bucăți-bucăți, de nerecunoscut. Dacă ți se pare că folosesc metafore și ilustrații exagerate atunci când descriu efectele negative pe care aceste minciuni le pot avea în viața noastră, așa e. Minciunile și adevărul sunt moarte și viață. Mai ales la douăzeci de ani.

La douăzeci de ani iei toate deciziile. Pânza pictorului e albă.

Spre adevăr sau neadevăr?

La 20 și la 30 de ani îți pui temelia vieții. Dacă aceasta este plină de crăpături sau denivelări, ce se va întâmpla mai târziu cu casa pe care o construiești? Cum putem clădi pe minciuni și să ne așteptăm ca viitorul nostru să fie construit bine? Totul, oricât de impresionant pare uneori, se va năru.

La 20 de ani este vârsta cea mai importantă la care să răspunzi la întrebări grele, să identifici și să scapi de minciunile care îți rod temelia. Prea mulți oameni pe care i-am cunoscut la 50 și 60 de ani și-au petrecut ultimii 40 de ani din viață încercând să repare decizii neintenționate, negândite și arogante pe care le-au făcut pe când aveau 20 de ani. Și-au construit viața pe temelia șubredă a minciunilor și încă plătesc pentru asta.

Îndrăznește să fii înțelept

În această carte voi defini și voi discuta câteva dintre cele mai răspândite, dar subtile minciuni care am văzut că îi trag pe oameni în spate în urma discuțiilor, cercetărilor și experienței mele din ultimele două decenii, în care am lucrat cu persoane de

peste 20 și 30 de ani. După ce vom defini minciunile, vom trece la adevăr.

Cu toții ne zbatem cumva. Ne purtăm de parcă am avea toate lucrurile puse la punct, apoi, când suntem singuri în camera noastră seara, simțim că încă suntem băiețelul de zece ani care ascultă cum se ceartă părinții la ușa lui și care își dorește să le sară cineva în ajutor.

Haideți să ne ajutăm unii pe alții să demascăm minciunile și să descoperim adevărul. Multe lucruri importante se întâmplă în această perioadă. Toată viața ne stă înaintea. Avem nevoie de adevărul care luminează această cale întunecată și tulburată. Nu o putem înfrunta singuri. Avem nevoie de oameni care să stea lângă noi și să ne ridice când cădem cu fața la pământ. Avem nevoie de compania oamenilor care spun adevărul.

Nu poți face asta singur. Nu ar trebui.

Ai grijă la cunoașterea falsă; e mai periculoasă decât ignoranța.

—George Bernard Shaw

Înapoi pe balustradă

De ore în șir stau pe balcon simțind cum vecinul meu se luptă cu aceste minciuni. Emoțiile pe care le trăiește pe acea balustradă sunt extreme din toate punctele de vedere.

De la furie – dă cu pumnii în perete și îi înjură pe toți cei din jur sau pe cine îi vine în minte.

La nebunie – smulge clopoței mari de vânt și îi scutură cu atâta furie, încât răsună în tot cartierul de apartamente ca un clopot sadic de biserică. Se ia de cap și țipă la polițist să tacă din gură.

La teamă și disperare – caută frenetic orice scăpare. Orice ieșire din situația aceea.

La jale adâncă, regret și conștientizare – stă chircit pe balustradă, oftează și repetă întruna: „Sunt terminat. Sunt terminat.”

Mă dor gâtul, umerii, picioarele de la atâta tensiune de ore în șir. Nu pot să îmi imaginez cât de rău trebuie să îl doară pe el picioarele de la balustrada îngustă. Poate că nu sare, dar dacă la un moment dat se dezechilibrează și cade?

După ore de prezență, de căutări după răspuns în caz că vecinul meu încearcă să mă abordeze, în cele din urmă mă strigă. Inima îmi sare din piept, fiindcă tot nu știu ce să zic sau ce să fac.

Fără să mă gândesc, îmi iese ceva pe gură mai mult din suflet decât din creier. Ridic privirea spre el și zic: „Îmi pasă de tine. Și nu vreau să te rănești. Sunt alături de tine. Îmi pasă de tine.”

Atât.

În timp ce cuvintele mele ajung la el, tot trupul lui se relaxează. Glasul i se liniștește. Văd cum se scutură de toată presiunea în timp ce trage adânc aer în piept și se uită spre cer.

Dacă te mustră conștiința, toate aplauzele lumii nu înseamnă mai nimic.

—John Adams

Nu cred că am fost eroul zilei. Dar ceva din cuvintele: „Sunt alături de tine. Îmi pasă de tine” a avut un efect vizibil asupra lui. După patru ore, pur și simplu s-a dat jos. Nu pe cimentul de sub el, ci la polițiștii din apartamentul său.

Impasul a trecut. Fără tam-tam, într-o clipă. A găsit suficient adevăr ca să se dea jos și să trăiască.

Fă un pas înspre speranță, bucurie și adevăr

Până la un anumit punct, pare că întreaga lume stă pe balustradă. Nu vrea să sară, dar nici nu știe cum să se dea jos.

Da, există putere în a spune cuiva că îți pasă și că ești alături de el. Orice ar fi. Sper că asta reprezintă cartea și discuțiile acestea pentru noi toți. Un loc de odihnă. Un loc de taină și de ascultare. Un loc în care ștergem minciunile pentru ca să putem trăi o viață bună.